

1 Juni 18.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15.

Den 1ste Maj 1893.

42de Aargang.

Kristus og Mennesket. (Af S. W. Richards.)

Hvorvidt Kristi Forsoning gjælder som en Forløsning for den faldne Menneskeslægt, er et Spørgsmaal, som er blevet diskuteret af Verdens bedste Filosofer. Muligheden af og Haab om Frelse eller Gjenløsning beror ene og alene paa Kraften og Birkningen af Kristi Forsoning; med andre Ord, den er Grundvolden, hvorpaa den hele kristne Religion hviler, og uden en korrekt Forstaaelse, en rigtig Opfattelse af Forsoningsprincippet, kan der ikke findes nogen levende Tro eller noget fast Haab om Menneskets Gjenløsning fra dets faldne og syndige Tilstand, formedelst hvilken det har tabt Faderens Yndest og er blevet udelukket fra hans Nærhed.

Jesu Kristi Liv, Karakter og Mission fremvise en saadan Mod sætning til det almindelige Menneskes, at det for Mange synes svært at forstaa, at de tilhøre samme Familje, ere Børn af samme Fader og bestemte til at deltag i samme Herlighed. Jesus Kristus er fuld af Visdom og Kjærlighed, hans

Liv er fuldt af retfærdige Gjæringer; Mennesket er derimod fuldt af Daarstab, Had og Synd. Kristus har al Magt i Himmelen og paa Jorden; Mennesket er derimod underkastet Livets Strøbeligheder, ja endog Døden, uden i mindste Maade at være i Stand til at befri sig. Kristus havde Magt til at hengive sit Liv og til at tage det igjen; Mennesket er derimod baade aandelig og legemlig fængslet af Synden og Døden; Kristus lover alle dem, som tro paa ham, evigt Liv; Mennesket derimod har ikke en Gang Haab om at opnaa det undtagen formedelst hans Yndest og Mellemkomst.

Kristus paatog sig at leve uden Synd, saa at hans Liv og Gjærning formedelst hans Ustyldighed maatte blive et antageligt Offer til Gjenløsning for de Skyldige. Ved ham ere alle Ting blevne til, ved ham, ham alene, kunne Menneskene blive forløste. Gjennem sit Liv og sit Eksempels Magt har han erklæret, at han er „Gud med os,“ og paa Grund af hans himmelske Mission

og gjenløsende Magt kan Mennesket kjende sit Forhold til og Afhængighed af den Kraft, som ledsagede den Forsoning, han tilbejbragte, og som blev antaget af Faderen som en Forløsning for Alle, der formedelst Synd vare fortabte.

Fra den Tilstand, hvori hele Menneskeslægten ved Gens Overtrædelse var kommen, var det besluttet, at Alle formedelst Gens Syndighed skulde frelses, at ligesom Alle formedelst Gen aandelig døde, idet de udelukkedes fra Faderens Nærhed, saaledes skulde Alle formedelst Gen levendegjøres og igjen komme til Faderen.

Forsoningens gjenløsende Kraft maatte derfor naa lige saa langt, som Syndefaldet strakte sig, saa at Oprensning fra dette kunde tilvebringes; i modsat Fald var Forløsningen ufuldkommen — partisk i sin Anvendelse —, og man kunde da strides om, for hvem, hvor og naar Forsoningen gjaldt, eller naar den var uden Virkning. Derfor man indrømmede Muligheden af, at Forsoningen ikke strakte sig saa langt, at den tilbejbragte fuld Oprensning fra Faldet ved Adam og tillige, paa visse Betingelser, for vore personlige Synder, vilde man være tilbøjelig til at tabe al Tro paa den Barmhjertighed og Retfærdighed, som Gud er i Besiddelse af som et Væsen, hos hvem der „ikke er Person's Anseelse.“

Forsoningens Plan var alene lagt og antaget af Faderen i den Hensigt at tilbageføre Menneskene til deres Skaber; selvfølgelig maatte den for Menneskene være anvendelig hele Tiden, medens de vare bantyste fra Guds Nærhed, hvad enten de vare i Legemet eller i Anden udenfor Legemet — indtil Anden og Legemet, forenede som Menneskets Sjæl, ikkædte Udødelighed atter kunne vende tilbage til Guds

udødelige Nærhed, hvor Fortrænelighed og Død aldrig have heriset og aldrig skulle herste.

Dette viser, hvor langt Naaden rækker, førend den naaer Retfærdighedens Grænser, og vi maa mærke os, at Naaden aldrig rækker længere, end at Retfærdighedens Princip ikke overstrides. Det kan aldrig tillades, at det ene Princip anvendes saaledes, at det krænker det andet. Disse to Guddommens Egenskaber, Barmhjertighed og Retfærdighed, have hver sin Virkekreds, og de ere aldrig hinanden modstridende.

Barmhjertigheden strækker sig netop saa langt, som Forsoningen er virksom; saa længe Menneskene kunne delagtiggøres i Forsoningens Kraft, ere de indenfor Barmhjertighedens Omraade og kunne gjøre Krav paa alle de Fordele og Betsignelser, som hidrøre fra dette Princip, og som de kunne delagtiggøres i formedelst dets Fordringer, hvilke ere Tro, Omvendelse og Daab. Adblydelse af disse Fordringer eller Principer kræver og sikrer Tilgivelse, for saa vidt Udførelsen af samme er ledsaget af himmelsk Magt og Myndighed.

Formedelst Kristi Forsoning er Ingen aldeles udenfor Forløsningens Grænse undtagen de, som blive Djævelens Engle, hvilke de blive, som først formedelst Tro og Syndighed mod Guds Vilje have modtaget den Helligaand og ere blevne overbeviste om, at Jesus er Kristus, og som derefter aldeles vende sig bort fra ham og fornægte ham, hvorved „de korsfæste sig selv Guds Søn og gjøre ham til Spot“ og samtykte i Udgydelsen af hans uskyldige Blod.

Saadanne Personer ere i en frygteligere Stilling end Jøderne, som i Virkeligheden korsfæstede Kristus; for disse bad han Faderen om Tilgivelse, fordi de ikke vidste, hvad de gjorde. Men for dem, som en Gang formedelst den

Helligaands Bys, der vidner om Faderen og Sønnen, have kjendt ham og ere komne til Kundskab om, at han er Guds Søn og Verdens Frelser, og som siden salde saa dybt, at de fornægte og bespottede ham, for dem er der ingen Tilgivelse, hverken i dette eller i det tilkommende Liv. Der er skrevet om disse, at de i Evighedens Evigheder ikke kunne komme der, hvor Gud Fader og hans Søn ere. De ere ikke alene afskaarne fra at være i Faderens og Sønnens Nærhed og fortabte, idet Forløsningens Kraft ingen Virkning har for dem, men Engen kjender deres Kvaler og Lidelser; det er aldrig blevet og vil aldrig blive aabenbaret for Menneskene.

Formedelt Kristi forsonende Blod gjør Herrens Barmhjertighed sig gjældende overfor alle hans Børn, med Undtagelse af disse Fortabelsens Børn, enten de ere i denne eller i den tilkommende Verden eller Aander i Guds Paradis.

Barmhjertighed, betragtet som et Princip eller en af Guddommens Egenskaber, varer fra Evighed til Evighed. „Herrens Mistundhed varer evindelig.“ Denne Egenskab hos ham er det mest fremtrædende og mest særegne Karaktertræk i hans Handlemaade med sine Børn. Hans Barmhjertighed er et Bevis paa hans Kjærlighed, under hvis Indflydelse der altid uddeles Retfærdighed; men ved Bedømmelsen af, hvorvidt Mennesket har fortjent samme, tages kun saadanne Gjerninger i Betragtning, som ere paavirkede af den Aand, der er i ham, som er Kilden eller Ophavet til dette Princip. Kjærlighedens Gjerninger ere Barmhjertighedens Gjerninger, og Lovens Oprettholdelse er Kjærlighedens Provesten. Den, som med Vilje overtræder en Lov, har ikke noget Krav paa Barmhjertighed. Retfærdigheden kræver altid Lovens

Haandhævelse, og for at tilfredsstille dette Krav maa Lovens Overtræder lide den Straf, som er fastsat i Loven. Ved at lide denne Straf forsoner Overtræderen for sine personlige Forseelser, hvorpaa Barmhjertigheden atter tager ham, befriet fra Syndens Bænker, under sine Kjærlighedsjulde og frelsende Binger.

Alle Mennesker maa lide den Straf for deres personlige Synder, som Overtrædelser af den Lov, der henhører til deres Tilværelse og Ophøjelse, medfører, og naar Retfærdigheden er tilfredsstillet, kunne de, ved Omvendelse og Dydighed, atter blive delagtige i Guds Barmhjertighed og ligesom David forstaa Guds store Naade, naar han siger: „Thi Du vil ikke overlade min Sjæl til Dødsriget; Du skal ikke lade Din Hellige se Forraadnelse.“ (Ps. 16, 10.)

Fordi Kristus sejrede over Døden og derved erhvervede sig al Magt i Himmelen og paa Jorden, skal han sluttelig, naar han aflægger Regnskab for sin Fader, have Hæder og Ære af at kunne sige: „Dem, som Du har givet mig, vogtede jeg, og ingen af dem blev fortabt uden det Fortabelsens Barn.“ Alle Trofaste ville saa Tillæbelse til at bo i een af de mange Boliger, som ere beredte i Faderens Hus — til at opnaa een af de Rigets Herligheder, som de Forløste ville opnaa fra den celestiale til den celestiale, hvilken er den største af alle Herligheder.

„Thi esterdi Døden kom ved eet Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske.“ Formedelt Opstandelsen skulle alle Mennesker søres tilbage til den udsødelige Tilstand, i hvilken de vare, før Dødens Dom blev udtalt over dem. Menneskets Aand, gjenforenet med Legemet, vil udgjøre den udsødelige Sjæl, levende, hvor ingen Død mere findes, da Dødens Magt er

overbunden, da Dødens Grænser ere overstredne, og Sjælen, lig Gud, skal se, som den selv er set, og forstaa Alt, som henhører til Menneskets forrige Liv, det nærbærende og det tilkommende. I denne Tilstand skal Mennesket forstaa Guds Barmhertighed som Belønning til de Trofaste, og hans Retfærdighed, idet han straffer de Ugudelige i Følge den Plan, som var lagt og vedtaget i det himmelske Raad, før Jorden dannebes, og Mennesket sattes derpaa for at gennemgaa sin timelige Prøvestand, foruden hvilken det aldrig kunde være blevet en uødelig Sjæl, men for evigt vilde have været en Aand uden Begeme, som det var, før det kom til denne Jord.

Mennesket kan ved at lide Lovens Straf og virkelig omvende sig fra sine Synder, hvor forfærdelige de end ere, komme under Naadens beskyttende Vinger, med mindre det i sine Synder er gaaet saa vidt, at det har udgødt ustyldigt Blod eller fornægtet Kristus, efter at det ved Aandens Bys har lært ham at kjende. Naar et Menneske med fri Vilje og Kundskab derom synder til Døden, er der intet Navn givet, ved hvilket det kan blive frelst: Fra denne Tilstand findes der ingen Bestemmelse i Forløsningsplanen, hvorved Mennesket kan blive løst fra den Ondes Magt; derfor blive disse for evigt Djævelens Engle ligesom den Tredjedel af Himmelsens Hærskarer, der formedelst Oprør mod den Almægtige blev nedstyrtet tilligemed den Onde.

Kristus blev Verdens Forløser der- ved, at han gav sit Liv, og hans Blod blev udgødt. Døret blev antaget, thi det var det største, som kunde bringes. Formedelst Kristi Forjoningsoffer fristøbtes Menneskene fra Virkningen og Følgerne af den første Overtrædelse. Alle Mennesker, som sødes til Verden, maa være i en ustyldig Tilstand. Vor himmelske Fader har derfor givet de Smaa den nødvendige Beskyttelse i deres Forældre, og han gjør Forældrene ansvarlige for Børnenes Liv, indtil disse ere store nok til at handle for sig selv og af egen fri Vilje drage sig Forjoningen til Nytte ved at efterleve de samme Love, som han, der tilvejebragte Forjoningen, har givet. Ved at leve i Overensstemmelse med disse Loves Fordringer er det muligt for Menneskene atter at komme i Guds Nærhed og leve med ham, som de gjorde det før Syndefaldet, og som Kristus nu gjør, idet han sidder ved Guds højre Haand som en Mægler for dem, som høre ham til, at de ligesom han maa blive Et med Faderen, som han er Et med ham. Disse har han lovet, at Alt, hvad hans Fader har, skal gives dem.

At blive lig Gud og besidde Troner, Riger, Herlighed og Magt, samt udvikles og formeres gennem Evighedernes Evigheder, er det største Resultat af Menneskets jordiske Mission, som det er muligt at tænke sig.

— En Time hver Dag for Dig selv, naar Du tænker sundt, sandt og rigtigt, vil føre Dig langt paa Vejen til Ulykkelig.

— Jo færre Fejl man lægger an paa at finde hos sine Medmennesker, jo lykkeligere vil man selv befinde sig.

— Ulykkelig er den Mand, hvis Brød er smurt paa begge Sider.

Konferencen i Aalborg.

Konferencen i Aalborg afholdtes Lørdag og Søndag den 1ste og 2den April i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale, Urbansgade Nr. 26.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Joseph Christiansen, Konferencepræsidenterne C. P. Larsen fra København og Martin Nielsen fra Aarhus, endvidere M. ~~Petersen~~ Præsident over Aalborg Konference, samt Eldsterne A. Christensen, A. Jensen, C. Hansen, F. C. Olsen, C. M. Levorsen, James Nielsen jun., N. S. Nielsen og M. D. Nash.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 138. Bøn af Eldste A. Christensen, hvorpaa Koret sang Salmen Nr. 85.

Forstanderne for de forskjellige Grene i Konferencen afgave deres Rapporter, hvorefter Konferencepræsident Petersen oplæste følgende samlede Rapport: Der er i Aalborg Konference 3 Grene og 9 Zions-Eldster; af det lokale Præstedømme er der 14 Eldster, 13 Præster, 11 Lærere og 4 Diakoner. Totalantallet af Præstedømme og Medlemmer er 297. Siden sidste Konference er der 15 døbte, 9 udelukte, 11 emigrerede, 1 bortflyttet, 10 Børn velsignede; 105 af de Hellige og 24 Fremmede holde „Stjernen.“ De Hellige i Konferencen ere i Almindelighed gode Mennesker, som i det Hele taget stræbe efter at opfylde deres Pligter.

Til Afvæksling blev Salmen Nr. 75 afjungen.

Eldste C. M. Levorsen udtalte sin Glæde over at samles med de Hellige til Konference. Han omtalte, hvorledes han efter at have rejst vidt omkring

til sidst kom til Utah, hvor han hørte og annammede Evangeliet, hvilket gav ham Fred og Ro; hans Vidnesbyrd var, at Evangeliet er en evig Sandhed.

Eldste F. C. Olsen fremstod derpaa og udtalte sine Følelser. Han glædede sig i Evangeliet og over, at Herren i disse vore Dage aabenbarede sin Vilje til sine Tjenerne paa Jorden.

Missionspræsident Joseph Christiansen talte derpaa. Han var vel tilfreds med de forskjellige Rapporter og glædede sig over Evangeliets Fremgang i Aalborg Konference samt over Missionærernes Flib og Nidkærhed i at bære deres Vidnesbyrd for deres Medmennesker. De Sidste-Dages Helliges Missionærer vare udsendte for at afdare Jordens Indvaanere om Guds Straffedomme, der sikkerlig ville ramme dem, som forfaste Sandheden; og paa den kommende Dag vil Herrens Tjeneres Advarsel til deres Medmennesker staa som et Vidne mod alle dem, der ringeagte samme og vende det dove Øre til, naar Eldsterne formane dem og tilraabe dem Tro og Omvendelse. Taleren sagde, at han var overbevist om, at der findes Tusinder af Mennesker, der forstaa, at Evangeliet, som de Sidste-Dages Hellige prædike det, er sandt, men de mangle det moralske Mod, der udfordres til at følge i den foragtede Nazaræers Fodspor og slutte sig til en upopulær Religion. Han hentydede til det Virkelige i vor Tro, og hvorledes Medlemmer i vor Kirke bevise deres Tro i deres Gjerninger; dersom man for Eksempel ser hen til de mange prægtige Templer, de Sidste-Dages Hellige have bygget til Guds Navns Ære, af hvilke det sidste og prægtigste nu er ved at blive indviet, og man sammenligner disse Resul-

tater med de Helliges Antal og de Omstændigheder, under hvilke de have levet, medens de udførte disse Kjæmpeværker, vil man deri finde fuldstændige Beviser for Sandheden af denne Aaastand.

Modet sluttedes med Afhyngelsen af Salmen Nr. 269 og Taksigelse af Ældste M. D. Nash.

Søndag For m. Kl. 10.

Salmen Nr. 42 blev affungen, hvorpaa Ældste James Nielsen jun. aabnede Modet med Bøn; derefter affang Koret Salmen Nr. 27.

Konferencepræsident M. Petersen foreslog Kirkens Autoriteter, samt Missionærerne i deres forskellige Arbejdsmarker i Konferencen, til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Ældste C. Hansen talte derpaa til Forsamlingen. Han sølte sig tilfreds i sin Stilling som en Sandhedens Budbærer og ønskede at udføre de Pligter, som paahvilede ham. Han var forvisset om, at Evangeliet vilde lede Enhver, som vilde efterleve dets Fordringer, fremad til Frelse og Ophøjelse i Guds Rige.

Ældste A. Jensen har sit Bidnesbyrd om Sandheden af Guds Bærf, som Herren i sin Naade har gjengivet til Jorden igjen. Han hentydede til den Righed, der er mellem Guds Kirke i vore Dage og Guds Kirke i forrige Dage; thi i den sande Kristi Kirke findes alle de Embedsmand, som oprindelig bleve indsatte i Kirken, og som skulde vedblive i samme, indtil „Alle naa til Enhed i Troen,” og virke fornedelst Aabenbaring fra Gud.

Koret sang Salmen Nr. 3.

Konferencepræsident C. P. Larsen fra Kjøbenhavn var den næste Taler. Han glædede sig over at samles med de Hellige i Aalborg under saa gunstige

Omstændigheder og sagde, at de Sidste-Dages Hellige vare i Sandhed et velsignedt Folk; dersom vi opfyldte vore Pligter, vil Herren udgøde sine Belsignelser over os. Taleren erindrede med rorte Følelser den Tid, som var forløben, siden han for 30 Aar siden som Dreng forlod Danmark. Naar man betragtede den Fremgang, det Værk havde nydt, som Profeten Joseph Smith havde været et Redskab til at oprette paa Jorden, bliver man overbevidst om, at Herren styrer og leder dette Værk. Hellige Mænd have skrevet og projeteret angaaende Evangeliets Gjengivelse til Jorden i de sidste Dage; det er ikke saa let for Menneskene i Almindelighed at fatte og forstaa, at dette skal ske i vore Dage, men for dem, som nøjagtig granske Skriften og Profeternes Forudsigelser, er det let at indse, at netop nu er det Tiden, da disse Profetier skulle opfyldes. Profeten Joseph Smith beseglede ligesom saa mange andre Profeter og hellige Mænd sit Bidnesbyrd med sit Blod. Taleren hentydede til Mormons Bog og til de Bidnesbyrd, der aarlig komme for Dagen og bevise denne Bogs guddommelige Troværdighed; ligeledes omtalte han Missionærernes Dvofrelser ved at forlade Alt, som er dem kjært, og rejse ud i Verden for at forkynde Evangeliet for deres Medmennesker. Sluttelig nebbad han Herrens Belsignelser over de Forsamlede.

Ældste A. Christensen søjede sit Bidnesbyrd til, hvad der allerede var bleven sagt, og bemærkede, at de Sidste-Dages Helliges Ældster ligesom Apostlene i forudoms Dage prædikede uden Løn eller Betaling, i Overensstemmelse med, hvad Jesus befalede sine Disciple at gjøre, idet han sagde: „I have annammet det for Intet, giver det for Intet.” Taleren opmuntrede de Hellige til at efterleve deres Religion og

være blandt „de vise Somstuer“'s Taler.

Koret sang Salmen Nr. 132.

Takfælgelse af Ældste Nephj S. Nielsen.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afshugelse af Salmen Nr. 142 og Bøn af Ældste F. C. Olsen.

Ældste Martin Nielsen, Præsident over Aarhus Konference, var den første Taler. Han var glad og tilfreds i Evangeliet og følte, at den samme Aand var tilstede her, som var tilstede i Jerusalem paa Pinsefestens Dag, da Apostlene prædikede for Mængden. Han sagde, at saa længe de Hellige efterlevede deres Religion og opfyldte deres Pligter, vilde den Helligaand, som var beseglet paa deres Hoveder, være hos dem og trøste samt opmuntre dem; selv om de skulde møde Prøver og Gjenvordigheder, vilde den dog dygtiggjøre dem til at udholde Alt; men dersom de vare ligegyldige og forsømte deres Pligter, vilde den Helligaand efterhaanden forlade dem, indtil de tilsidst vilde tabe det Bidnesbryd, de en Gang vare i Besiddelse af. Han bevidnede, at Herren havde aabenbaret sig i denne vor Tid, at hans Kirke var oprettet paa Jorden og følges af de samme Gaver, Kræfter og Betsignelser, som fulgte Kristi Kirke i forrige Dage.

Til Afvæksling blev Salmen Nr. 219 affungen.

Missionspræsident Joseph Christensen talte derpaa til de Forsamlede. Han sagde, at uden Herrens Aands Vejledning var det umuligt for Noget at belære eller opbygge Menneffene med Hensyn til Religionen, og søjede sit Bidnesbryd til, hvad den sidste Taler havde sagt; han opmuntrede de Hellige til stedse at leve i Overensstemmelse med de høje og hellige Bagter, de have

indgaaet med Herren, og stole paa ham, som er vor fælles Fader, og som er i Stand til at høre og belønne dem, som anraabe ham om Hjælp, og som vandre efter det Lys og den Kundskab, han har skænket dem. Taleren bevidnede, at dette Værk, som nu har været oprettet i 63 Aar, stadig gaar fremad, og ingen Magt paa Jorden kan standse det, thi Herren har lovet, at det skal bestaa evindeligt. Han hentydede til Maaden, hvorpaa Herren regner Tiden, og bemærkede, at hans Tidsregning ikke er som vor. Apostelen Peter forstod dette, idet han siger: „Men dette Gue bør ikke undgaa Eder, I Ælskelige, at een Dag er for Herren som tusinde Aar, og tusinde Aar som een Dag.“ Taleren var overbevist om, at Tiden er nær for Haanden, da Herren vil komme i sin Herlighed, og den tusindaarige Fredsregjering skal begynde. Sluttelig formandede Taleren de Hellige til at efterleve deres Religion og berebe sig for Kristi andet Komme.

Koret affang Salmen Nr. 208.

Takfælgelse af Ældste A. Jensen.

Søndag Aften Kl. 7.

Forsamlingen aabnedes med Afshugelsen af Salmen Nr. 137, hvorpaa Ældste C. Hansen holdt Bøn.

Salmen Nr. 249 blev affungen.

Ældste M. D. Nash var den første Taler. Han hævdede, at for at en Mand kan være berettiget til at handle som en Herrens Djener, maa han først kaldes dertil af Herren gennem dem, som have Myndighed til at kalde Andre, ligesom Aron blev kaldet af Gud gennem Moyses. Han sagde, at de Sidste-Dages Hellige tro, at Gud er uforanderlig; at han er lige saa mægtig til at aabenbare sig i disse vore Dage, som han nogenstinde har været; at Aarsagen, hvorfor Aabenbaringens Røst forstum-

mede, var Menneskenes Ugudelighed, som Profeten Esaias siger: „Eders Misgjerninger gjøre Skilsmisse imellem Eder og Eders Gud; og Eders Synder gjøre, at han skjuler Ansigtet for Eder, saa at han ikke hører.“ Taleren hentydede til, hvorledes han som Ung havde forladt sit Fødeland, Norge, og var rejst til Amerika uden at kjende Evangeliet; at han efter nogen Tids Forløb hørte en „Mormon“-Eldste forkynde Evangeliet; at han ikke lige straks var i Stand til at annamme Sandheden, men at det, han hørte denne Mormon forklare angaaende Evangeliet, stedse dukkede frem i Erindringen, indtil han endelig besluttede, at han vilde opsoge de Sidste-Dages Hellige, skjøndt han havde hørt mange Rhygter angaaende Umuligheden for en Fjtte-Mormon af at leve blandt de Hellige. Som en Fremmed, der ikke kjendte Nogen i Utah, antom han til Salt Lake City, hvor han fik Arbejde og traf Mange, som viste sig at være hans sande Venner. Han undersøgte Evangeliet grundigt og fandt, at det stemmede overens med den hellige Skrift, hvorpaa han sluttede sig til de Sidste-Dages Helliges Samfund, og han havde endnu aldrig angret

det. Han raadede Alle, som ikke forstode vor Lære, til at undersøge den, thi ethvert Princip i samme er saa holdbart, at det kan taale den strængeste Undersøgelse.

Koret sang Salmen Nr. 2.

Konferencepræsident M. Petersen talte derpaa. Han berørte adskillige af Evangeliets Principer og beviste, at Tro alene ikke var tilstrækkelig til Frelse. Han bevidnede, at Herren havde aabenbaret sig i disse vore Dage, og at Kristi Kirke er paa Jorden med Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere ligesom i forrige Dage. Han hentydede til den nye Fødsel ved Daaben og omtalte, hvorfor og hvorledes Evangeliet blev udryddet fra Jorden. Sluttelig takkede han de Hellige for Alt, hvad de havde gjort for at gjøre Konferencen behagelig, dels ved at pynte Salen, dels ved at imødekomme Missionærerne, o. s. v.

Til Slutning aflagt Koret Salmen Nr. 273, hvorpaa Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Missionspræsident Joseph Christiansen.

Carl J. C. Jensen,
Skriver.

— Folk, der have Dykken med sig, lade sig aldrig forbedre; de tro, de have Ret, jaalænge Modgang ikke betager dem Troen.

— Det, som gjør Nytte, er godt; men selv det Gode maa vige Pladsen for det Bedste.

— Man er aldrig saa lykkelig, men heller aldrig saa ul lykkelig, som man tror sig at være.

— „Tølper“ kalder man den, der siger højt, hvad Andre nøjes med at tænke.

— Gammelmands Raad ere som Sol om Vinteren, de oplyse, men varme ikke.

— At tale Dndt om Andre er en indirekte Maade at tale Godt om sig selv paa.

Den 1ste Maj 1893.

Taalmodighed i Evangeliet.

Der er sagt og skrevet Meget om, at Arbejde er et Middel, hvorved man kan erhverve sig Anseelse og Velstand; foruden Arbejdslyst er der imidlertid en meget nødvendig Egenstabs, som altid burde følge med denne store Dyd, nemlig Taalmodighed til at afvente Arbejdets Frugter.

Mange arbejde med stor Iver og Nidkjærhed og paa mange forskjellige Maader for det Forgængelige og Verdens Affærer, men der er kun Saa, som med lige saa stor Flid og Frimodighed og ligesaa utrætteligt arbejde for Guds Riges Fremgang, ene og alene med den Bevidsthed, at de derved virke for Guds Ære, men selv ere villige til at vente med Taalmodighed paa, at Herren vil belønne dem for deres Bestræbelser i Følge hans Lovter til dem, som ville tjene ham.

Der er kun Saa, som sætte Pris paa det evige Livs Betsignelser som Belønning for de gode Gjerninger, man udfører i dette Liv. Naar vi sige Saa, mene vi i Forhold til det store Antal Mennesker i enhver Generation, som ved deres Vandel bevise, at de ikke ville anerkjende Guds Magt til at belønne dem, som vise Udhighed mod hans Bud og Befalinger. Paa den anden Side tragte de Fleste efter verdslig Gunst og Yndest og jage deres Belønning udelukkende hos Menneskene.

Selv Israelliterne var det nødvendigt at love, at de skulde indtage deres Fjenders Land og komme i Besiddelse af verdslig Magt, for at formaa dem til at adlyde den almindelige Lov, som paabød, at de skulde øve Retfærdighed mod alle Mennesker. Dette beviser Menneskenes Skrobelighed og Utaalmodighed endog i en Tidsalder, da Gud talede Ansigt til Ansigt med sine Profeter og førte sit Folk med sin underfulde Magt. Moses kunde ikke formaa Israelliterne til at antage den højere Lov og til i Tro og Ydmyghed at efterstræbe de større Lovter; derfor omkom Tusinder af Israels Børn i Ørkenen, medens kun to Personer af alle dem, som vare førte ud af Ægyptens Trældom, levede, indtil Israelliterne bleve førte ind i det forjættede Land.

Denne vigtige Grundtætning, som her hentydes til, fæster Opmærksomheden paa en af vor Frelasers Lærdomme: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder,“ eller med andre Ord: Søg at forfremme Herrens Bænk og Frelsningsplanen blandt Menneskene og overlad Resultatet i hans Haand, som skal „betale Enhver efter hans Gjerninger.“ Det Eksempel, som Frelseren og hans Apostle viste os, giver os et Forbillede paa denne Grundtætning; de søgte ikke efter timelig Magt eller forgængelig Rigdom; de satte ikke deres Fortrosthed til Erholdelsen af menneskelig Æresbevisning, ej heller frygtede de onde Menneskers Haan og Foragt; de havde kun eet Maal for Øje med Hensyn til dem selv og deres Medmennesker, nemlig Sjæles Frelse. For denne Sag vare de villige til at anvende deres hele Liv; for denne Sag kunde de lade sig hudflette; for denne Sag blev deres Blod

udgydt. De vare redeboune ikke alene til at arbejde, men ogsaa til at vente — ja, vente, indtil Alt skulde fuldbyrdes, vente, indtil Aarhundredernes Mærke skulde overstygge Jorden, vente, indtil Andre skulde komme og blive halskuggede for deres Vidnesbyrd om Kristus, vente, indtil det store Sidste-Dages Bærf skulde sejre og fylde hele Jorden med Kundskab om Gud, og indtil Kristus, vor Frelser, som var forhaaet og foragtet, skulde komme i sin Herlighed med sine trofaste Hellige og møde Guds Zion, som vil blive bygget paa Jorden formedelst Guds Kraft.

Disse trofaste Herrens Tjenere vente endnu, endstjøndt de glæde sig i hans Nærhed i Himmelenes Boliger, hvilke han har beredt for dem; de vente paa den herlige Tid, de Retfærdiges Opstandelse, da de atter skulle modtage deres Legemer, og da de ikkædte Udbøelighed og Uforfrænkælighe'd skulle modtage Belønningen for deres gode Gjæringer og for deres retfærdige Wandel paa Jorden. Da „skulle og alle disse Ting tillægges“ dem; da skal Magt, Troner og Herredømme skjæntes dem; da skulle de erholde den Krone, som Gud, den retfærdige Dommer, skal give dem — Kroner, som Paulus siger ere henlagte for „alle dem, som have ælsket hans herlige Aabenbarelse,“ og som skulle delagtiggjøres i Herrens Herlighed. Da skulle de taalmodige Arbejdere i denne Hus-holdning faa deres evige Løn, og, som Medarvinger til Herrens Tjenere i for-dums Dage, skulle de leve evindeligt og nyde Guds Velsignelser; og naar de Trofaste, lig Gud, have naaet Fuldkommenhedens Maal, skulle de regjere som hans Sønner i al Evighed.

Afsløsing.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste Anders Jensen fra at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste Andrew Petersen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Disse Brødre have været trofaste Arbejdere i Missionens Tjeneste, og vi ønske dem en lykkelig og behagelig Hjemrejse og bede, at Herren vil velsigne dem for det Arbejde, de have udført.

Joseph Christiansen,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Aarhus.

Konferencen i Aarhus afholdes Lørdag og Søndag den 8de og 9de April 1893.

Følgende Brødre fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Joseph Christiansen, Konferencepræsident C. P. Bar-

sen fra Kjøbenhavn, Ældsterne Adam Petersen fra Kjøbenhavns Konference og Olaf Monjon fra Slaane Konference, foruden de i Aarhus Konference virkende Missionærer: Præsident Martin Nielsen samt Ældsterne S. C.

Sorenjen, C. W. Sorensen, P. B. Green, P. M. Jensen, Martin Andersen, Lars C. Moller, S. C. Hansen, P. C. Geertsen jun., Rasmus Rasmusen, German Rasmusen, John Johnson, Anton Nielsen og John F. Blomman.

Lordag Aften Kl. 8.

Konferencen aabnedes med Afhyngelsen af en Velkomsthang, forfattet af Søster Laura Berberich.

Ældste Rasmus Rasmusen holdt Aabningsbønnen; derefter blev Salmen Nr. 138 aflagten.

Konferencepræsident Martin Nielsen bød de Forsamlede Velkommen og udtalte Ønsket om, at Herrens Aand maatte være udgydt over disse Konferencemøder. Han bragte de Søkende som havde medvirket ved Salens smukke Udpyntning, en Tak.

Grensforstanderne afgave derefter deres Rapporter over Tilstanden i de forskjellige Grene.

Ældste German Rasmusen fra Odenje Gren sagde, at der for Tiden ikke var nogen tilshneladende Fremgang med Hensyn til Evangeliet; hvori Grunden laa, kunde han ikke sige, thi Missionærene virkede af bedste Evne for at fremme Herrens Gjerning. De Hellige i denne Gren vare gode Mennesker, som opfyldte deres Pligter.

Ældste Lars C. Moller meddelte fra Horsens Gren, at de Hellige i denne Gren havde to Forsamlingslokaler; Forsamlingerne havde været besøgte af mange Fremmede. De Hellige vare for en stor Del gode Folk, men der var ogsaa Nogle, som ikke opfyldte deres Pligter.

Ældste John Johnson afgav Beretning fra Randers Gren. De Hellige i Grenen vare gode Mennesker; de søgte i deres smaa Omstændigheder at udføre

de Pligter, som paahvile dem. 3 Grene var der to Forsamlingslokaler, eet i Randers og eet i Skive. Forsamlingerne i Randers vare i Almindelighed godt besøgte; dette kunde derimod ikke siges om dem, der afholdtes i Skive.

Ældste P. B. Green fra Grenaa Green sagde, at Tilstanden blandt de Hellige i denne Del af Konferencen var god; i Almindelighed søgte de Hellige at efterleve deres Religion, ligesom de ogsaa betalte deres Tiende. Evangeliet nød for Tiden ikke god Fremgang blandt Folket; de ønskede helst at høre Alt Andet end det sande Evangelium.

Ældste Martin Nielsen afgav som Forstander for Aarhus Gren Beretning om Tilstanden i denne. Han sagde, at de Hellige her udførte deres Pligter, og Tilstanden i Grenen var for Djæbliffet saa god, som den nogeninde havde været. Der var en Søndagskole, en Unge Mænds gjensidig Uddannelsesforening og en Hjelpeforening; de offentlige Forsamlinger vare vel besøgte saa vel af de Hellige som af Fremmede. I sin Egenstaaelse af Konferencpræsident afgav Ældste Nielsen en samlet Rapport over Aarhus Konference. I denne er der 5 Grene og 14 af de Halvfjerds. Af det lokale Præstedomme er der 34 Ældster, 10 Præster, 17 Lærere og 2 Diaconer; der er 273 Medlemmer. Totalantal af Præstedomme og Medlemmer 336. Siden sidste Konference vare 34 døbte, 11 emigrerede, 13 udelukte og 18 Børn velsignede. 205 holde „Skandinaviens Stjerne.“

Koret sang Salmen Nr. 9.

Ældste C. W. Sorenjen talte til de Forsamlede. Han sagde, at Evangeliet var det samme i Dag, som det var i Frelserens Dage, og de Sidste-Dages Hellige forkyndte det selv samme Evangelium, som han forkyndte, og vi

bære Vidnesbyrd om, at Herren har aabenbaret sig til Jorden i disse Dage og udsendt sine Tjenere til Jordens Nationer for at lære Folkene, at de skulle tro paa Herren og omvende sig fra Synd og blive døbte i Vand til deres Synders Forladelse. Taleren hentydede til Kristi Daab i Jordans Flod og hævdede, at Daab var aldeles nødvendig for den, der søgte efter Frelse, og som Bevis herpaa citerede han Frelserens Ord til Nicodemus: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Taleren raadede de af de For samlede, som endnu ikke kjendte Sandheden, til at undersøge vor Lære og, naar de vare komne til Forstaaelse af samme, da ikke tøve med at blive indlemmede i Jesu Kristi Kirke.

Missionspræsident Joseph Christian- sen bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af Guds Værk. Han sagde: Vi komme ikke frem og forkynde nogen ny Lære, men det, vi forkynde, er Frelserens sande Evangelium; vi forlange ikke, at Menneffene skulle tro vore Ord, men vi ønske, at de skulle høre os og derefter undersøge, om vor Lære ikke stemmer overens med den hellige Skrift. Tiden vil komme, da Menneffene skulle se, at det, vi lære, er Sandhed; naar Herrens Straffedomme skulle udgydes over Jorden, ville Menneffene maaske søge efter dem, som prædike det sande frelsende Evangelium, men da vil det maaske være for sent. Han ønskede, at vi Alle maatte leve trofaste, og bad, at Herren vilde velsigne os.

Til Slutning sang Koret Salmen Nr. 247.

Takfigelse af Eldste P. C. Geertsen jun.

Søndag Form. Kl. 10.

Den talrige Forsamling aabnedes med Afhængelsen af Salmen Nr. 173.

Bøn af Eldste Lars C. Møller. Derefter blev Salmen Nr. 266 afjunget. Konferencepræsidenten foreslog Kirkes Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og ligeledes, at Missionærerne, det lokale Præstedomme og de forskjellige Organisationer i Aarhus Konference blive opholdte i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Eldste P. B. Green talte til de For samlede angaaende Præstedømmets Orden og Organisation. Han sagde, at intet andet religiøst Samsund paa Jorden var saa fuldstændig organiseret som de Sidste-Dages Hellige, fordi de Hellige vare i Besiddelse af den rette Myndighed — Herrens Præstedomme. Uden denne Myndighed havde Ingen Ret til at handle i Herrens Navn. Taleren bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet.

Eldste Olaf Monson bar sit Vidnesbyrd om, at Evangeliet, som det forkyndes af de Sidste-Dages Hellige, var det eneste sande Evangelium. De Sidste-Dages Helliges Missionærer prædikede Alle ens, nemlig det selvsamme Evangelium, som Frelseren og hans Apostle prædikede — Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse og Haands-paalæggelse for den Helligaands Gave. Han sagde, at i Guds Kirke var der Orden; Kirken var i Dag organiseret paa samme Maade, som Frelseren i fordums Dage organiserede den, nemlig med Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, og der lærtes i den hellige Skrift, at disse Embedsmænd skulde staa i Kirken, „indtil Alle kom til Enhed i Troen.“

Salmen Nr. 238 blev derefter afjunget.

Eldste John F. Blomman omtalte Nødvendigheden af, at Enhver skulde

undersøge Evangeliet og søge at erholde et Vidnesbyrd for sig selv angaaende Sandheden af samme. For sig selv kunde Taleren sige, at han vidste, at dette var Jesu Kristi sande Evangelium, og han paaviste, hvorledes Skriften lærte os, at der kun var eet Evangelium; og det var dette Evangelium, som i denne Tid var giengivet til Jorden ved Profeten Joseph Smith. Taleren formanede de Hellige til at udføre deres Pligter, saa at de kunde have Krav paa de Velsignelser, som Herren havde lovet sine trofaste Børn.

Ældste Adam Petersen var den næste Taler. Som Indledning citerede han Apostelen Paulus' Ord til Galaterne: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Evangelium anderledes, end vi have prædiker Eder det, han være en Forbandelse.“ Han omtalte derefter de Forfølgelser, som de Sidste-Dages Hellige lig de Hellige i alle Tidsaldre havde været udsatte for, og hentydede til den Kjendsgjerning, at de Ugudelige i forrige Dage udrøddede Frelseren og hans Apostle, uagtet disse intet Ondt havde gjort; de Ugudelige kaldte dem Bedragerere og falske Lærere, ligesom de sige i Dag om de Sidste-Dages Hellige. Taleren bevidnede, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at Herren ved ham havde organiseret sin Kirke paa Jorden nu i de sidste Dage overensstemmende med Profetiene desangaaende; men det var nu som i Noa Dage; kun Saa vilde lytte til Sandheden. Han gjorde nogle Bemærkninger om, hvorledes vi kunde kjende den levende og sande Kirke fra de forskjellige sektariske religiøse Samsund i Verden; omtalte de forskjellige Gaver og Kræfter, som findes i Jesu Kristi Kirke, og de store Velsignelser, som Herren havde beredt for sine trofaste Børn, samt gav

flere gode og lærerige Raad til Efterlevelse for de Hellige.

Forsamlingen sluttedes med Afhængelsen af Salmen Nr. 267.

Bøn af Ældste D. C. Hansen.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Forsamlingen aabnedes med Afhængelse af Salmen Nr. 39.

Bøn af Ældste German Rasmusen; derefter blev Salmen Nr. 132 af-sungen.

Konferencepræsident C. P. Larsen fra Kjøbenhavn talte til Forsamlingen. Han sagde, at Herren i vore Dage sender sine Tjenere ud i Verden for at raabe Dødvendelse til Menneskene. Under Guds levende Apostles Hænder blive disse Herrens Tjenere beklædte til den Mission, hvortil de ere blevne kaldede. Menneskene i Almindelighed kunne ikke tilfulde fatte eller forstaa, hvad det betyder for en Mand at forlade sin Familie og være borte fra sine Kjære i aarevis. Mange af vore Missionærer finde, naar de komme tilbage til deres Hjem, tomme Pladser ved det Bord, som de et Par Aar i Forvejen forlode; og Mange, som have været kaldede til at gaa ud i Verden for at forkynde Herrens Budskab, have maattet lægge deres Legemer til Hvile i fremmede Lande langt borte fra dem, som de havde kjær. De Sidste-Dages Hellige bringe alle disse Djere og udføre alt dette Kjærlighedsarbejde for deres Medmennesker uden Løn eller Betaling, og Alt for at udføre deres himmelske Faders Vilje. Menneskene vare, lig dem i Noa Dage, haardnakkede og ligegyldige; de Fleste vilde ikke lytte til eller annamme Evangeliet; de vilde ikke høre Noget om, at Herren har aabenbaret sig i disse Dage, og at han der-ved har gjenoprettet sin Kirke paa Jorden; de kunne ikke tro dette, end-

skjondt de til samme Tid sige, at de tro, Herren tidligere aabenbarede sig for sine Børn. Vi lære, at i Kirken skal der være Apostle, Profeter, Evangelister o. s. v., thi Herren har altid haft Profeter i sin Kirke, jaaledes at der kunde være Forbindelse mellem ham og hans Børn. Det er nu 63 Aar siden, Evangeliets Forthydelse blev paabegyndt i denne Uddeling, og i disse Dage fejres i Zion en stor Fests, idet Templet i Salt Lake City, som for 40 Aar siden grundlagdes, nu bliver indviet; denne store og prægtige Bygning, som mange Mennesker med Glæde se hen til, vil faa stor Betydning; og hvem har bygget den? Har det været de Rige og Mægtige, eller dem, som i Verdens Øjne anses for at være Store? Nej; det er bygget af de Fattige, som have adlydt Evangeliet. Sluttelig bar Taleren sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Roret sang til Afvæksling Salmen Nr. 170.

Missionspræsident Joseph Christianen sagde: Vi leve, som det saa ofte er bleven sagt, paa en lykkelig Tid, en Tid, da der atter er Forbindelse mellem Herren og hans Børn, og da Myndighed atter er givet til Mennesker i Kjødets, saa at de kunne forvalte i Herrens Navn, thi siden Frelserens og hans Apostles Tid har Jngen været berettiget dertil, forend Herren i denne vor Tid aabenbarede sig for sine Børn. Ugudelige Mennesker udryddede Herrens Tjenere, og de forandrede hans Lærdomme, og ved Sværd og Blodsgyldelse indførte de en ny Kristendom i forandret Skikkelse; Menneskene hensant derefter i Ugudelighed og toge sig Lærere i Hobetal, hvilket stemmer overens med Skriftens Vidnesbyrd. Taleren fremstillede derpaa nogle af de Sidste-Dages Helliges Anskuelser med Hensyn til den

jaakaldte Arvesynd og sagde, at ligesom alle Mennesker formedelst Adams Overtrædelse vare underkastede Døden, jaaledes vilde ogsaa alle Mennesker blive levendegjorte formedelst Kristi Forjoning; men Enhver vilde blive draget til Ansvar for sine egne personlige Synder begaaede her i Livet, og Enhver maatte ligeledes selv adlyde Guds Evangelium — den Lov, som Gud har bestemt, at Menneskene skulle efterleve — for at blive frelst. Taleren bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og raadede de Hellige til at være trofaste mod deres Pagter.

Roret sang til Slutning Salmen Nr. 273.

Talsigelse af Ældste S. C. Sorenjen.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 72.

Ældste Martin Andersen holdt Aabningsbønnen; derefter blev Salmen Nr. 219 afsungen.

Konferencepræsident Martin Nielsen var den første Taler. Han sagde: Der bliver jagt om de Sidste-Dages Hellige, at de ere et forunderligt Folk, og dette er tilvisse sandt. Vi blive bespottede og hadede af Mange. Hvorfor? Vi søge at prædike Evangeliet — det selv samme Evangelium, som blev forkyndt i Jesu Dage af ham og hans Apostle, og vi give det for Intet, ligesom vi have modtaget det for Intet, idet vi henholde os til Skriftens Ord i denne Henseende, medens Verdens Præster tage Betaling for at forkynde et forvrænget Evangelium for deres Medmennesker. Mange sige om os, at vi ikke tro paa Kristus, men dette er, ligesom saa meget andet, som vore Modstandere sige om os, kun falske Beskyldninger, thi Jngen kan anerkjende Jesu Kristi Mission mere, end vi gjøre.

Taleren udviklede derefter de Sidste-Dages Helliges Tro og Lære og bevidste, at denne var i Overensstemmelse med den hellige Skrift, og at der i denne udtryffeligt staar: „Men de dyrkte mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud.“ Han omtalte derefter Kristi Kirkes Organisation med de forskjellige Embedsmænd, som Frelseren selv havde anordnet og sagt, at disse skulde staa og vedblive i Kirken „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi Alle naa til Enhed i Troen.“ Han nævnte ligeledes de Straffedomme, som vare i Bente for de Ugudelige, og som Herren vilde udgyde over Jordens Nationer, naar han havde hjemsamlet sit Folk til Zion. Til Slutning bar han sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og om Joseph Smiths guddommelige Mission og ønskede, at de, som ikke havde annammet Evangeliet, vilde undersøge vor Lære; de vilde da finde, at den var i Overensstemmelse med den hellige Skrift.

Salmen Nr. 13 blev affungen.

Missionspræsident Joseph Christian- sen talte derpaa til de Forsamlede. Han ønskede at være vejledet af Guds Aand

i sine Bemærkninger og sagde, at Alle kunde opnaa Frelse i Guds Rige og komme til at leve sammen med Faderen og Sønnen i al Evighed, dersom de vilde underkaste sig enhver af Herrens Love og Befalinger og modarbejde Alt, hvad der kom fra den Døde. Han talte derefter om Opstandelsen og de forskjellige Grader af Herligheder, som omtales i den hellige Skrift, og citerede Apostelen Paulus' Ord til Korinthierne desangaaende: „Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes. Een er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans: thi een Stjerne overgaar den anden i Klarhed; saaledes er og de Dødes Opstandelse.“ Han udtalte, at Kristi anden Tilkommelse var nær for Haanden, idet vi daglig kunde se de Tegn, som skulde gaa forud for den. Sluttelig nedbad han Herrens Velsignelse over de Hellige og alle oprigtige Mennesker.

Salmen Nr. 34 blev affungen, hvorpaa Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Missionspræsident Joseph Christian- sen.

Peter S. Christian- sen,
Skriber.

Dødsfald.

Cecilie Helene Nielsen, f. Iversen, født i Odum, Randers Amt, Danmark, den 28de Juli 1838, afgik ved Døden i Hyde Park, Cache County, Utah, den 21de Januar 1892.

Afdøde annammede Evangeliet i 1874 og emigrerede til Utah i 1888; hun var Moder til 9 Børn, hvoraaf 7 ere levende; de saa vel som hendes Mand ville jagne en hjærlig Moder og Hustru. Hun levede og døde trofast mod Evangeliet og i Haab om at faa Del med de Retfærdige i Opstandelsen.

Peter Petersen, født i Sjøstøfte paa Falster, Danmark, den 15de August 1838, afgik ved Døden i Manti, Sanpete County, Utah, den 2den Marts 1893.

Afdøde emigrerede til Utah i 1862. Han døde, som han levede, som en god og trosfast Sidste-Dages Hellig.

Sarah Nielsen, født i Brigham City, Box Elder County, Utah, den 9de Januar 1859, afgik ved Døden i Mantua, Box Elder County, Utah, den 30te Marts 1893.

Den Afdøde var Moder til 6 Børn, hvoraf 5 leve; det yngste Barn var kun fire Dage gammelt, da Moderen døde. Hendes Mand, Eldste Vars P. C. Nielsen, virker for Tiden som Missionær i Kjøbenhavns Konference; alle Missionærernes og de Helliges hjerteligste Deltagelse ledsager ham i den tunge Sorg, der har ramt ham.

Velkomstsang.

(Ufungen ved Konferencen i Aarhus den 8de April 1893.)

Mel.: Lad Zion i sin Pragt opgaa.

En Tid er atter runden hen,
Fra sidst vi samlet var,
Velkommen da til os igjen
Med Sandhedslyset klar,
Det brænder evigt Nat og Dag
Med milde Straalers Glans;
For Hver, som tror, er Jesu Sag
En herlig, gylden Krans.

Vi glædes ved at høre dem,
Som bringe Livsens Brød,
Som drage fra det fjerne Hjem
Til os, hvor Sjælenød
Har hersket i saa mange Aar,
Før Frelsens Budskab kom,
Nu for hver Sjæl oprinder Baar,
Før Verden faar sin Dom.

Dog Alle lyde Budet ej,
Som bringes til dem hid,
De gaa paa Syndens brede Vej,
Forglemme „Naadens Tid;“
Derfor vor Tak vi bringe her
For Herrens sande Ord,
Som mangen Zionsbroder kjær
Forkynder her paa Jord.

Laura Berberich.

Indhold.

Kristus og Menneftet	225	Ufløsning	234
Konferencen i Aalborg	229	Konferencen i Aarhus	234
Red. Ann.		Dødsfald	239
Taalmodighed i Evangeliet	233	Velkomstsang	240

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Peterfen).